

Seilin historia

Alun perin koko ajatus sai alkunsa siitä, kun olin tuuraamassa Peiposen Karia, Teuvo Käännän yhtyeessä eräällä hääkeikalla. Basisti Esa Hovila oli entuudestaan tuttu, kun oli saman kylän miehiä. Esa mainitsi että hänellä olisi rumpali tiedossa, jos haluttaisiin laittaa kokoonpanoa pystyyn. Vuosi oli tuolloin jostain 2001 tai 2002. Hakkaraisen Hannu oli (mitä ilmeisimmin ainakin silloin) kiinnostunut aiheesta. Tarkemmin en tiedä joutuiko Esa suostuttelemaan. Perinteisesti Hannu ei kyllä ole koskaan nikotellut vastaan, oli kyseessä sitten häät taikka hautajaiset. Mitä ilmeisimmin bingon väliaikasoittokin kelpaisi, kunhan ei ole turhan kaukana kotoa.

En kuolemaksenikaan muista, soitettiinko kolmestaan, muuta kuin seinille, mutta pian oli kuvioissa mukana myös Kinnarin Pauli, soivine kitaroineen ja kultakurkkuineen. Ensireaktion jälkeen, tuo liki pelottavalta näyttänyt motoristi osoittautui ehkä kuitenkin porukan tasaisimmaksi kaveriksi luonteeltaan. Paulilla olikin varmasti porukan eniten kokemusta keikkailusta. Hän keikkaili aikoinaan mm. Rexin yhtyeen kera ja mainittakoon että on joskus ollut Kari Tapionkin kanssa keikalla. Soittoneuvos Paukku lienee ehkä kuvaavin termi.

Nimi haeskeli ensi alkuunsa hieman muotoaan. Taidettiin siinä joku keikka tehdä ”Neliveto” nimellä ja saattoi siinä olla jostain muutakin viritelmää. ”Kaiho” jäi kuitenkin pysyvemmäksi nimeksi ja sillä jatkettiin sitten varmaan reilu kymmenen vuotta. Kokoonpano säilyi samana useamman vuoden, mutta olosuhteista johtuen Esa jäi porukasta pois ja Kluukerin Pekka siirtyi laulavan basistin saappaisiin. Jälleen homma jatkui vuosia lähes muuttumattomana. Muutamalla keikalla oli jostain laulajaa lisänä, mutta ei mitään pysyvää.

Taisi olla vuosi 2014 kun Pekka sanoi että hänellä olisi tiedossa hyvä hanurin soittaja. Joskus minullekin sanottiin keikalla, että olisi vielä mukavampi jos porukassa olisi hanurin soittaja mukana. Sanoin silloin vain että se on jäänyt hommaamatta, kun ovat niin raskaita ihmisinä. Vanha sanontakin sanoo, että on vaikea saada hanuristi lavalle, mutta vielä vaikeampi saada pois.

Nisulan Hanne tuli sitten siihen hommaan ja sillä saatiinkin porukkaan hieman särkymävaraa. Nyt ei haittaa jos jommankumman kitaristin tauti vie petiin juurikin keikkapäivänä. Homma saadaan silti hoidettua. Nuoremman kitaristin puuttuessa vajetta ei välttämättä edes huomata, tai soitto voi sujua paremminkin.

Hannen mukaan tultua huomattiin pian, että semmoinen pieni yksityiskohta oli jäänyt huomioimatta, että bändin nimeä ei oltu rekisteröity. Kävi nimittäin ilmi että oli toinenkin samanniminen yhtye, joka tämän toimenpiteen oli tehnyt. Eihän siinä auttanut kuin väistystä. Itse en ollut paikalla kun nimi lukittiin, mutta keräsimme pitkän listan enimmäkseen merihenkisiä nimiä, joista toki ”Köli” ja ”Mela” ammuttiin alas suosiolla. Seili oli sopivan harmiton ja se rekisteröitiin välittömästi Hannen toimesta, joka muutenkin oli ylivoimaisesti porukan kehittynein ATK-asioissa. Ja eikös tuo ATK ole muutenkin lyhenne sanoista Akka Tekee Kaiken.

Hanne ja Pekka olivat soitelleet jo vuosikautia samassa porukassa ja sehän helpotti hommaa huomattavasti. Olihan niitä paljon semmoisia lauluja, joita he olivat soitelleet jo aiemmin yhdessä. Onhan siihen aina helpompi muiden tulla mukaan, jos kaksi jo tietää mitä tehdään. Porukka jakaantuukin siinä mielessä sopivasti keskeltä, että on nuotinlukutaitoisia ja ei nuotinlukutaitoisia. Nykyisistä jäsenistä kaksi ensimmäisenä mukaan tullutta kuuluu jälkimmäiseen vähemmistöön. Hannu ja minä soitellaan tietenkin vain mukana, kun emme mistään mitään ymmärrä, mutta sehän on parasta. Saa olla huomattavasti itseään paremmassa seurassa ja saa hyvin ohjeita siihen, mitä pitää tehdä. Kerrassaan mainiota.

Teemu Tiinanen (nuorempi kitaristi)